

## POGRIJEŠI LI BRAT TVOJ...

23. nedjelja kroz godinu, A

“*Pogriješi li brat tvoj, idi i pokaraj ga nasamo*”. Strah me je ove riječi. Zar ja da nadgledam, cijenim i procjenjujem svoga bližnjega? Otkud mi to pravo? Nisam li tek ja bijedan grešnik? “*Pogriješi li brat tvoj...*” Ne bismo ni znali kako su strašne ove riječi, da nismo imali toliko gorkih iskustava u povijesti. Nisu li u ime “svete gorljivosti”, nisu li u ime “kršćanske ljubavi” na inkvizicijskim sudovima nevini ljudi bili osuđivani na strašne kazne? Nisu li toliki roditelji i poglavari u ime revnosti za evanđelje strogo i prestrogo sudili druge, dok su za svoje gadosti ostajali slijepi? Hajde, neka sada netko od nas kaže svome bližnjemu: “Prijatelju, griješiš!” Zar nam odmah – ako imamo savjesti i poštenja – neće u ušima zazvučati strašna Kristova opomena: “*Što gledaš trun u oku brata svoga, a brvna u svome oku ne vidiš*”? Nismo li onda razdijeljeni? S jedne strane nas Krist poziva da korimo jedni druge ako pogriješimo, a s druge nas strane opominje da prvenstveno gledamo svoje pogreške, a da se ne bavimo grijesima drugih ljudi. Kako to razumjeti? Jer, ako čovjek čovjeka opominje postavljaju se dva pitanja. Prvo, tko to može opominjati, a drugo, još teže, tko to određuje je li netko pogriješio ili nije. Tko to od ljudi može? Ne vodi li nas to u oholost u veliku napast da se uzdižemo jedni iznad drugih, da postajemo sucima jedni drugima?

“Tu se hoće mudre pameti”, veli Sveto pismo. Pogledajmo zato samu Božju riječ. Veli Isus “pogriješi li *brat tvoj*”. Radi se o osobi koja je moj brat. To je uobičajeni kršćanski izraz za onoga koji mi je blizak, kojega ljubim kao sebe samoga. Hajde, promislimo, dogodi se da moj rođeni brat, dakle moj brat po krvi, ili, recimo, moj dobar prijatelj, pogriješi, npr. počne se opijati, počne se drogirati, počne se baviti mutnim poslovima, počne zanemarivati vlastitu obitelj, ženu i djecu, počne zanemarivati vlastito zdravlje. Zar ću stvarno mirno gledati kako on ide u propast? Zar mu neću pokušati skrenuti pozornost, zar neću pokušati najobazrivije i najbolje što mogu prići mu i posavjetovati ga? Što proizlazi iz ovog primjera? Opominjući svog rođenog brata ili svog dobrog prijatelja očito je da nemam neki svoj interes. U pitanju je ljubav i iskrena želja da čovjeku pomognem. To, naravno, znači da se već sutra može dogoditi da on mene opomene i zbog težeg propusta. Zato, prije nego što nekoga opomenem ili prekorim, trebam se zapitati želim li ja stvarno dobro tome čovjeku, postavljam li se možda sucem nad njim? Prije nego što nekoga prekorim, moram biti siguran da je on moj brat, da ga ljubim kao sebe samoga. Zato, u ljubavi i jednostavnosti – treba pokarati grešnika. Jer, ako su ljudi u starija vremena odviše rado opominjali i mahali inkvizicijskim mačevima, danas možda upadamo u drugu opasnost – ravnodušnost prema svemu što se događa oko nas. Tako i nesvjesno postajemo dionici tuđih grijeha.

Opet se nalazimo u onom procjepu: Isus od nas nešto traži, a mi ne razumijemo dobro kako to učiniti, nemamo snage tako postupiti. Međutim, Bog koji nas na dobro poziva, pokazat će nam po svome Duhu put do toga dobra, a onda će nam po tom istom Duhu dati snage i smjehlosti da u svoj jednostavnosti i ljubavi to dobro i učinimo.

Zvonko Pažin